

#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

BRAD MELTZER

*Od Larssonova Milénia jste se s podobnou postavou
nesetkali. Seznamte se s Nolou. – HARLAN COBEN*

MISTR ÚNIKŮ

THRILLER

**BRAD
MELTZER**

MISTR

UNIKU

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2018 Forty-four Steps, Inc.
Translation © Filip Klausner, 2019
Czech Edition © Grada Publishing, a.s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-035-2 (ePub)
ISBN 978-80-7625-036-9 (pdf)
ISBN 978-80-7359-581-4 (print)

*Pro Sally Katzovou,
moji kmotru,
skutečnou čtenářku v naší rodině.
Tvoje láska je kouzlo.*

PODĚKOVÁNÍ

Dvacet let. Tato kniha vznikla *dvacet let* (!) po vydání mého prvního románu. To znamená, drahý čtenáři, že pokud jsi se mnou od začátku, jsi *starý*. Také to znamená, že ti hodně dlužím za to, že jsi mi umožnil život spisovatele.

Tato kniha je záhadný příběh. Je to také mise. Před šesti lety jsem v rámci USO jel bavit naše jednotky na Blízkém východě. Brzy poté jsem se dozvěděl o hrdičích na základně vojenského letectva v Doveru. Když se ohlížím zpět, připadá mi zřejmé, že jsem se nacházel v osobní krizi a přezkoumával svůj život a své místo na tomto světě. Důležité je, že věřím, že každá kniha se rodí z potřeby, a byla to tato kniha, co mi pomohlo si uvědomit rozdíl mezi *být naživu* a *skutečně žít*. To je to, díky čemu se zrodily ty dvě nové postavy na těchto stránkách.

Přesto, co jsem právě řekl, dlužím obrovské poděkování následujícím lidem: Mé první dámě, Cori, která otevírá mé srdce a přivádí mě k životu. Je v každé stránce tohoto románu. Miluju tě za to. C. Jonasovi, Lile a Theovi, kteří jsou stále mým největším požehnáním. S těmihle dětmi vím, pro co žiji. Jill Kneerimové, přítelkyni a agentce, úžasnému člověku. Její duše mě obohacovala celých dvacet let. Přítelkyni a agentce Jennifer Rudolph Walshové z WME, která za nás každý den bojuje. Zvláštní poděkování Hope Denekampové, Lucy Clelandové, Iku Williamsovi a všem našim přátelům z agentury Kneerim & Williams.

Tato kniha je o boji o vlastní život. Takže musím po-

děkovat své sestře Bari, která byla s námi, když jsme bojovali o ten náš. Také Bobbymu, Ami, Adamovi, Gildě a Willovi za to, že při nás vždy stáli.

Jsem hrdý na svou věrnost. Noah Kuttler to dovedl ještě o krok dál. Věřím mu jako nikomu jinému. Je trezorem a studnicí laskavosti. Můj život je díky tomu, že jsi jeho součástí, lepší. Ethanu Klineovi, který se mnou sní velké sny. Potom Daleu Flamovi, Mattu Kuttlerovi, Chrisi Weissovi a Juddu Winickovi, kteří pročítají různé pracovní verze mých knih a upozorňují mě na všechna ta místa, která nedávají smysl, a na všechny vtipy, které nejsou legrační. Nechápu, že všechny mé vtipy jsou legrační.

U každé knihy se pár lidí stane při procesu jejího vzniku tak důležitých, že to je, jako by se jejich duše vlily přímo do stránek. Takže mě nechte začít Williamem „Zigem“ Zwicharowskim. Jakožto vedoucí márnice v Doveru se každý den stará o naše padlé vojáky a zajišťuje, aby se s nimi zacházelo se ctí, důstojností a úctou. Dvacet let jsem se věnoval bádání. Za tu dobu jsem nikdy necítil vůči něčí práci takovou pokoru. Teď ho přivádím do rozpaků, takže řeknu jen toto: Každému z doverského týmu díky za to, co děláte pro rodiny našich padlých. Kromě Ziga chci ještě zvláště poděkovat dalšímu ze svých hrdinů, bývalému zaměstnanci Doveru Mattu Genereuxovi, který dbal na to, abych byl za všech okolností upřímný. Matt a Zig jsou pro mě rodina – a byly to mé morální kompas. (Srdce!) A konečně odborníkovi na veškeré vojenské záležitosti a jednomu z mých nejstarších kamarádů, Scottu Deutschovi. Na základní škole jsme spolu šli na Victory Tour Michaela Jacksona. Dnes pracuje v armádě. Položil jsem mu stovky stupidních otázek a on mi na ně dal ty správné odpovědi. Já jsem ten, co to pak zvorál. Jsi pro mě inspirací každý den, kámo. Díky za všechnu tvou důvěru.

Také musím poděkovat všem v Doveru, včetně majora

Raye Geoffroye, Tracy E. Baileyové, Edwarda Conwaye, Chrise Schulze, Mary Ellen „Mel“ Speraové a vrchního zbrojního seržanta Fredericka Upchurcha. (A ano, vím, co se skutečně stalo s budovou 1303.) Také jsem velmi vděčný svému příteli senátorovi Chrise Coonsovi za pohostinnost v jeho domovském státu Delaware.

Ještě více detailů jsem získal od nadporučíka Amy L. M. Brownové, našeho skutečného armádního umělce-rezidenta, Chrise Semancika a všech ostatních z Centra vojenské historie Armády Spojených států, Podpůrného centra muzea ve Fort Belvoir; Mary Roachové, jejíž mistrovská práce s mrtvými mi vzala dech [když při čtení tohoto thrilleru narazíte na odkaz na „oblíbeného profesora“, je to odkaz na Mary – jděte si koupit její knihu *Jak si žijí nebožtíci* (pozn. překl.: česky vydalo nakladatelství Dokořán v roce 2009); je vynikající]; Chucka Collinse z Compassionate Friends (jestli znáte někoho, kdo přišel o dítě, navštivte jejich stránky); Bena Beckera v oblasti palných zbraní; Caleba Wildea (spolu s jeho otcem Billem a dědečkem Budem), kteří strávili celý den vyprávěním o mrtvých a o Pensylvánii; Stevea Whittleseyho a Howlanda Blackistona v oboru včelařství; Joela Marlina z historie magie; Marka Dimunationa a všech ostatních z Houdiniho sbírky v knihovně Kongresu; Úžasného pana Ashe z Ashova kouzelnického obchodu a nepolapitelného Mistra knihy, který si zaslouží poděkování, ale dovolí mi to pouze pod pseudonymem.

Zvláštní díky Eljayi Bowronovi, Bobu Mayerovi (Zigovu kmotrovi), Jakeu Blackovi, Davidu Howardovi a Marku Ginsbergovi; Dr. Leemu Benjaminovi a Dr. Ronaldu K. Wrightovi, kteří mi vždy pomohli mrzačit a zabíjet s patřičnými znalostmi; a všem zbývajícím z úzkého okruhu lidí kolem mě, které otravuji s každou knihou: Jimu Dayovi, Chrise Eliopoulosovi, Jo Ayn Glanzerové, Denise Jaegerové, Katriele Knightové, Jasonu Sherrymu,

Marii Grunbeckové, Nicku Marellovi, Staci Schecterové, Simonu Sinekovi, Eling Tsaiové a Davidu Watkinsovi. Nakonec velké díky všem vojákům a veteránům a zvláště jejich rodinným příslušníkům. Vaši oběť neustále oceňuji. A proto, pokud přemýšlíte o sebevraždě, obzvláště v armádě, zavolejte 1-800-273-8255. Nejste sami. A díky všem ostatním, kteří anonymně obohatili tyto stránky. Vy víte, koho se to týká.

Knihy *The Secret Life of Houdini* od Williama Kalushe a Larryho Slomana, *Art of the American Soldier* od Renée Klishové, *Stories in Stone* od Douglase Keistera, *Houdini!!!* od Kennetha Silvermana a články včetně „The Things That Carried Him“ od Chrise Jonese, „Making Toast“ od Rogera Rosenblatta, „What Suffering Does“ od Davida Brookse a celé dílo Lintona Weekse mi v procesu tvorby této knihy poskytly mnoho informací; „Last Inspection“ od Jamese Daoa a „The Child Exchange“ od Megan Twoheyové mě dovedly k Zigovi a k Nole; naší rodině na *Decoded* a *Lost History* a HISTORY, včetně Nancy Dubucové, Paula Cabany, Mikea Stillera, Russe McCarrolla za to, že mi přinesli Houdiniho; Robu Weisbachovi za to, že byl úplně první; a samozřejmě mé rodině a přátelům, jejichž jména navždy obývají tyto stránky.

Chci také poděkovat všem v Grand Central Publishing: Michaelu Pietschovi, Brianu McLendonovi, Matthewovi Ballastovi, Caitlin Mulrooney-Lyskiové, Kyře Baldwinové, Chrise Murphymu, Daveu Epsteinovi, Marthe Bucciové, Alimu Cutronemu, Karen Torresové, Jean Griffinové, Beth deGuzmanové, Andrewovi Duncanovi, Meriam Metouiové, Bobu Castillovi, Mari Okudaové, té nejhodnější a nejtvrději pracující člence prodejního personálu v zábavním průmyslu, a všem mým drahocenným přátelům. Řekl jsem to už předtím a nikdy to říkat nepřestanu: Oni jsou skutečná příčina toho, že tuto knihu držíte v rukou. Musím přidat

zvláštní poděkování Jamie Raabové, která ví, že ať půjde kamkoli, pořád zůstává členkou rodiny. Také chci přivítat superstar Wese Millera, který mi dělal korektury a tlačil na mě těmi nejlepšími způsoby. Mám štěstí, že ho znám. Nakonec chci poděkovat našemu novému moderátorovi Benu Sevierovi. Chci, aby to bylo zcela jasné: Byl největším podporovatelem této knihy a člověkem na nejvyšší úrovni. Jsem tak vděčný, že je součástí mého života. Díky, Bene, za tvoji víru.

Roku 1898 byl vedením Tajné služby Spojených států pověřen John Elbert Wilkie, přítel Harryho Houdiniho. Wilkie byl Houdiniho fanouškem a sám se provádění triků věnoval.

Bylo to jedinkrát v historii, kdy tajnou službu vedl kouzelník.

PROLOG

Copper Center, Aljaška

Bylo to posledních třicet dva vteřin jejího života. Když malé letadlo – dvoumotorová CASA používaná armádou – odstartovalo z letiště, většina ze sedmi pasažérů vyhlížela z okének a měla za to, že má štěstí. Jen málo lidí mělo možnost vidět tuhle část světa a ještě méně tajnou základnu, kterou tu zbudovala armáda. Na mapách neexistovala. Na Googlu bylo toto místo nepřetržitě rozmazané.

Žena s černými vlasy po ramena sedící v poslední řadě byla přesvědčená, že se jí dostalo požehnání, když obdivovala sněhem poprášené koruny nádherných aljašských osik. Na osikách milovala, že jejich kořeny se často proplétaly, navzájem se podepíraly a přirůstaly k sobě, čímž vytvářely jediný velký organismus. Takový byl i důvod, proč před lety vstoupila do armády: aby s dalšími lidmi utvořila něco silnějšího. A přesně toho se jí dostalo, když přišla do této svěží divočiny.

Rozhodně to je požehnání, říkala si. Pak, z ničeho nic, se začalo letadlo otrásat.

Její první reakce byla: *Udělejte s tím něco – srovnejte nás.* Rozčilovalo ji, že jí otrěsy kazí rukopis. Na vyklopeném stolečku se snažila napsat dopis – chlípný vzkaz – svému snoubenci Anthonymu, ve kterém chtěla popsat, co se s ním později ten večer chystá dělat.

Doufala, že se jí podaří šoupnout mu ho do zadní kapsy kalhot, protože bude tak překvapený – a nadržovaný – z toho, že přijela takovou dálku do Fort Campbell na jeho narozeniny, že si nevšimne, že mu strká takovou

hravou legrácku do kapsy. A i kdyby si toho všiml, no... díky rozpisu služeb nebyli s Anthonym spolu o samotě už dva měsíce. Nebude mít žádný problém s tím, že mu pěkná holka sahá na zadek.

Z interkomu se ozval hlas: „*Připravte se na –*“

Pilot už to nikdy nedořekl.

Letadlo se naklonilo nosem dolů, jako kdyby překonalo oblouk na horské dráze. Ženě s černými vlasy se obrátil žaludek. Už měli před sebou jen poslední pád. Náhle pocítila na ramenou tíhu, která ji vtlačila do sedačky.

Šikmo od ní přes uličku se armádní poručík s čupřinou zrzavých vlasů a trojúhelníkovými očima zašklebil a pevně sevřel područky sedadla, jak mu začalo docházet, jak moc špatně to s nimi dopadne.

Žena s černými vlasy byla také v armádě – šestadvacetiletá zásobovací seržantka – a na začátku leteckého výcviku ve Fort Benning ji naučili, že když dojde k havárii letadla, lidé nepanikaří. Jsou tiší a poslušní. Abyste se zachránili, musíte jednat.

Letadlo se otrásl tak, že jí to málem vyrazilo pero z ruky. *Pero. Její dopis.* Téměř zapomněla, že ho psala. Pomyslela na Anthonyho, na to, že sepíše poslední vůli... Pak si v duchu přehrála těch posledních pár minut, než nastoupila do letadla. *Pane Bože.* Teď to dávalo smysl. Žaludek jí vyskočil až do krku. VIPky v přední části letadla už ječely. Věděla, proč letadlo padá. To nebyla nehoda.

Třesoucí se rukou horečně načmárala nový vzkaz, do očí se jí tlačily slzy.

Letadlo sebou opět trhlo. Nouzovým východem po její levici pronikla dovnitř ohnivá koule hořícího paliva. Začala jí hořet košile. Plácáním ji uhasila. Ucítila tavící se plast, ale při pohledu na plameny –

Dvěře. Seděla u únikového východu.

S načmáraným vzkazem stále v ruce popadla oběma rukama červené madlo a zatáhla. Povolilo a ona ho posunula na stranu. Uslyšela prasknutí. Dveře byly zavřené, ale už byly odemčené.

Zbývalo dvacet vteřin.

Pokusila se vstát ze sedadla, ale zjistila, že má stále zapnutý bezpečnostní pás. Zběsile zatápala po přezce. *Cvak.* Byla volná.

V jedné ruce stále svírala vzkaz, nyní promočený potem, a dlaní druhé ruky se opřela o dveře a strčila do nich. Byly připečené ohněm. Kopla do nich. Otevřely se a divoký proud vzduchu jí rozhodil vlasy na všechny strany. Kabinou létaly papíry. Od stropu se odrazil mobilní telefon. Lidé křičeli, ale nedokázala zachytit, co křičí.

Čtrnáct vteřin.

Venku se vysoké, sněhem pokryté osiky, které vypadaly tak malé, rychle blížily a rostly každou vteřinou. Věděla, jaké jsou jejich šance. Když padáte v malém letadle volným pádem, nemáte, až na nějaké výjimečné řízení osudu, žádnou šanci.

„DĚLEJTE! SKOČTE!“ zařval mužský hlas.

Ani se nestihla úplně otočit, když do ní poručík s trojúhelníkovými očmi vrazil, jak se snažil prodrat k únikovému východu.

Letadlo padalo volným pádem a kabinu plnil oranžový dým. Zbývalo jedenáct vteřin. Muž se na ni tlačil celou svou vahou. Oba věděli, že pokud vyskočí moc brzy – vyš než sto metrů nad zemí –, nepřežijí dopad. Dokonce i kdyby měli štěstí a byli po dopadu ještě naživu, kvůli mnohonásobným zlomeninám nohou – pokud by kosti pronikly kůží – by během okamžiku vykrváceli.

Ne. Tohle muselo být přesně načasované.

Ne, dokud nebudeš na úrovni vrcholků stromů, říkala si pro sebe při vzpomínce na výcvik a sledovala osiky, kte-

ré se blížily závratnou rychlostí. Vítr ji oslepoval. Plíce se jí plnily kouřem. Jednou rukou si držela od těla poručíka a ve druhé třímala vzkaz.

„SKOČTE! HNED!“ zakřičel a na okamžik to vypadalo, že mu hoří záda.

Osm vteřin.

Letadlo se řítilo šikmo k zemi. Aniž by o tom přemýšlela, nacpala vzkaz na jediné místo, o kterém si myslela, že by tam mohl přečkat bez úhony.

„NEMÁME –!“

Šest vteřin.

Položila nohu na práh dveří, otočila se zpátky k poručíkovi a chytila ho za košili, aby ho vytáhla ven s sebou. To by mohlo fungovat. Může je zachránit oba.

Mýlila se.

Poručík se od ní odtáhl. Byl to reflex. Nikdo se nechce nechat vytáhnout z letadla. To byl konec. Poručík s trojúhelníkovými očima půjde v plamenech k zemi, a to doslova.

Zbývaly tři vteřiny, když žena s černými vlasy vyskočila z letadla. Se zaduněním dopadla na snůh na špičce nohou, jak měla stále na paměti výcvik. Perfektní přistání. Ale i tak smrtelné. Při dopadu si zlomila obě nohy a krční páteř.

Záchranné týmy našly na seznamu cestujících její jméno. Nola Brownová.

A ten načmáraný vzkaz – její poslední slova –, který tak dobře ukryla? Ten nalezne ta nejméně pravděpodobná osoba ze všech.

1

Základna vojenského letectva Dover, Delaware

Jim „Zig“ Zigarowski věděl, že to bude bolet. Ale to ho nezastavilo. S bolestí se uměl vyrovnat. Byl na ni zvyklý. Přesto mu bylo jasné, že tohle bude zlé. Od prvního dne, kdy dorazil do této odlehle budovy v zadní části základny vojenského letectva v Doveru, byl každý případ bolestný. Tenhle ale zvlášť. Proto to utrpení.

„Myslel jsem, že dneska má službu Lou,“ pravil Dr. Womack, malý Hispánec s řídkou bradkou v plandavém lékařském oblečení.

„Prohodili jsme si to,“ vysvětlil Zig a začal tlačit pojízdné lůžko chodbou o něco rychleji a doufal, že nechá Womacka za sebou. „Lou měl mít při večeri schůzku.“

„Opravdu? Před chvílí jsem ho tam viděl. Byl úplně sám.“

Zig se zastavil. Tohle byl okamžik, kdy mohlo všechno prasknout. Zig tu neměl být. Neměl si brát tohle pojízdné lůžko ani to, co na něm leželo skryté pod světle modrým prostěradlem. Zastaví ho Womack? Jen pokud mu dojde, co se děje.

„Hm. Tak to jsem se asi spletl,“ blýskl Zig svým okouzlujícím úsměvem, díky kterému byl jeho život prvních pár let poté, co se rozvedl, plný zážitků. S mechově zelenýma očima, vlasově tenkou jizvou na čelisti a stříbrem prokvetlým účesem ve stylu Caryho Granta nevypadal na dvaapadesát. Ale když protáhl identifikační kartu čtečkou a dvojité kovové dveře vedoucí do srdce vojenského objektu se otevřely, cítil se na ně.

Na ceduli nade dveřmi byl nápis:

NEBEZPEČÍ:

FORMALDEHYD
DRÁŽDIVÁ LÁTKA A POTENCIÁLNÍ
RIZIKO RAKOVINY

Womack se zastavil a otočil se. Zig se usklíbl, opřel se do pojízdného lůžka překrytého bleděmodrým prostěradlem, pod kterým leželo tělo, a zrychlil. Mezi nohama mrtvoly zatěžoval prostěradlo desetilitrový stříbřitý kbelík. Říkali mu *kuchací kyblík*, protože po pitvě v něm byly uloženy všechny vnitřní orgány. Jak Zig vykládal novým kadetům: Nezáleží na tom, jak tlustí, hubení, velcí nebo malí jste, pro každého z nás platí, že všechny naše vnitřní orgány se vejdou do desetilitrového kbelíku. Ziga většinou fakt, že tohle mají všichni společné, uklidňoval. I když právě teď mu to tolik potřebný klid nedodalo.

Světla se automaticky rozsvítila a ozářila celou místnost. Více než dekádu trávil Zig dny prací na tomto špičkově vybaveném operačním sále, který sloužil vládě Spojených států jako márnice pro nejutajovanější a nejostřeji sledované případy. Po 11. září 2001 sem byly přivezeny oběti útoku na Pentagon. Stejně jako předtím oběti útoku na USS *Cole*, astronauti z raketoplánu *Columbia* a ostatky více než padesáti tisíc vojáků a agentů CIA, kteří bojovali ve Vietnamu, Afghánistánu, Iráku a ve všech tajných misích mezi tím. Ze všech míst zrovna tady v Delaware na vojenské letecké základně v Doveru byl nejdůležitější pohřební ústav Ameriky.

Bud' rychlý, říkal si Zig, přestože když šlo o přípravování padlých hrdinů na pohřeb, Zig nebyl nikdy rychlý. Ne, dokud nebyla práce hotova.

Zatímco si upravoval modré lékařské oblečení, cítil,

jak se bolest ještě přiblížila. Na čele pojízdného lůžka si na kusu zubatě odtržené maskovací pásky znovu přečetl naškrábané jméno:

SERŽANT 1. TŘÍDY NOLA BROWNOVÁ

„Vítej doma, Nolo,“ zašeptal.

Když zabrzdňoval kolečka pojízdného lůžka, lehce tělem pohnul.

V Doveru se občas stávalo, že přivezený mrtvý voják měl stejné datum narození jako vy, nebo dokonce stejné jméno. Minulý rok se mladý mariňák s příjmením *Zigarowski* udusil kouřem na základně v Kosovu. Zig si samozřejmě vzal jeho případ na starost.

Nola, pojmenovaná podle New Orleans, Louisiana, byla jiný případ.

„Už je to docela dávno, že?“ zeptal se Zig zakrytého těla. Sklonil hlavu a odříkal rychlou modlitbičku – stejnou, jako odříkával pokaždé. *Prosím, dej mi sílu, abych se mohl postarat o padlé tak, aby se jejich rodina mohla začít uzdravovat.* Zig věděl až příliš dobře, jak moc budou truchlící rodiny tu sílu potřebovat.

Po jeho levé straně byly na pojízdném stolku vyrovnány podle velikosti všechny nástroje, od největších kleští po nejmenší skalpel. Zig sáhl pro modré plastové klapky na oči, které vypadaly jako kontaktní čočky s malými bodci. Nebyl obecně nijak zvlášť pověřčivý, ale to neplatilo u očí zemřelých, které se nikdy nezavrou tak snadno, jak se vám snaží namluvit ve filmech. Když se podíváte na mrtvolu, podívá se mrtvola na vás. Ty klapky byly trikem pohřebních zřízenců, který udržoval oči jejich klientů zavřené.

Jak by mohl nechat na tomhle případě pracovat někoho jiného? Nola Brownová nebyla žádný cizinec. Znal tuhle dívku, i když už dívkou nebyla. Bylo jí dvacet

šest. Dokonce i na obrysu pod prostěradlem to mohl vidět: silná s postavou vojáka. Zig ji znal z Pensylvánie, když jí bylo teprve dvanáct. Byla to kamarádka – chodily spolu do dívčího skauta – Zigovy dcery Maggie.

Stárče. Moje *Hvězdička*, pomyslel si Zig a znovu prožíval ty bezstarostné dny, než se všechno tak pokazilo. A už tu byla, ta bolest, která se mu zažírala až do kostí, takže mu připadalo, že je má duté a křehké.

Znal Zig Nolu dobře? Vzpomněl si na tu noc tehdy na skautské výpravě. Zig jim dělal doprovod, Nola tam byla nová. Navíc adoptovaná. Ostatní holky se toho přirozeně hned chytily. Ale bylo v tom něco víc. Některé dívky jsou tiché. Nola byla zamklá. Nemluvná Nola. Některé holky si myslely, že je Nola tvrdá. Ale Zig věděl své. Někdy je nemluvnost do lidí vtlučena.

Když jste pohlédli jejím směrem, její černé oči se zlatými tečkami vás prosily, abyste si jí nevšimli. Ziga před ní varovali: tohle byla pro Nemluvnou Nolu už čtvrtá škola. *Z předchozích tří ji vyloučili za rvačky*, říkala jedna dívka. *Někomu vyrazila zuby tupým koncem láhve od Yoo-hoo.* Další z Maggiiných kamarádek tvrdila, že ji přistihli i při krádeži, ale řekněme si to na rovinu, od doby čarodějnických procesů v Salemu se skupinám dvanáctiletých děvčat nedá věřit.

„Tu noc jsi dostala pořádně do těla, že?“ zeptal se Zig mrtvé Noly, když bral do ruky zastaralý iPod, který byl zasunutý do dokovacího reproduktoru na blízké polici. Stačilo pár kliknutí a z levného reproduktoru se rozezněla *Bat Out of Hell* od Meat Loaf. Dokonce i pohřební zřízení potřebují pracovní hudbu.

„Za to, co jsi tu noc udělala, jsem navždy tvým dlužníkem,“ povzdychl si Zig.

Doteď nevěděl, kdo tehdy hodil do ohně tu plechovku oranžády, ani jak dlouho tam byla. Stále před sebou viděl dým šikmo snášený větrem. Na okamžik se ozval